

Болгаринъ дѣто има въ свѣтътъ да стане владыка, защото тогасъ, Греци-ки-те владыцы, които така много алчатъ Болгарски-те епархїи, полека лека ще загубятъ този богатъ акаретъ отъ бѣдны-те и несогласны-те Болгаре. Ако имаха Болгаре-те общо согласіе, ако чорбаджїи-те имъ, богати-те и голѣмцы-тъ гледаха общото добро, и полза-та на роджѣ си, и не ги подкупваха хитри-те владыцы съ дарбы и армаганы, за да могатъ да угнетаватъ простыа-тъ народъ прѣзь тѣхъ, тогасъ споретъ нынѣшно-то Султанско узаконеніе, немаше нито единъ грекъ да е владыка, или епископъ по Болгарїя, защото на Болгаре-те требатъ архипастыри и пастыри природны Болгаре, отъ които да могатъ да слушатъ ученіе Болгарско и наставленіе на языка-тъ си, които да разбиратъ добръ кого да посвятатъ попъ и епископъ, и на който владыка да си исповѣдуватъ грѣхове-те и прочія потребности безъ толмачъ (терджеманїи). Болгаре-те не разбиратъ какво тѣмъ читатъ въ церкви-те имъ,

блжси тѣзи Царскѣ заповѣди и отблжси ѿ. Казуватъ че патріархъ-тъ прѣдъ нѣкои отъ царскы-тъ министры, защитници на Болгарско-то дѣло, ся изразилъ ужъ така : както Турскы-тъ законъ исключавъ цыганы-тъ отъ священство, тѣй и нашій-тъ черковенъ законъ исключавъ Българи-тъ отъ архіерейство; защото Българи-тъ сѣ къмъ насъ каквото цыганы-тъ къмъ Васъ. Този слухъ като ся разнесе произведе голѣмо негодованіе между Българы-тъ. Дѣте бѣхъ тогазъ но помнѣхъ добръ какъ баща ми плака като чу това най напредъ, и какъ толкози богобоязливъ и приверженъ на іерархїѣ-тъ като бѣше до тогазъ, испослѣ не поменуваше безъ въздѣхваніе тѣзи думы : “*ний смъ на горы-тъ цыганы-тъ а?*” тѣй що и до сега азъ неможъ безъ въздрѣгваніе да си припомнѣхъ тѣзи неговы жалованїа, макаръ и да ся сумнявамъ за истинство-то на този слухъ. Колкото за това дѣто ся поменува и въ писмо-то, че патріархъ-тъ ся отказувалъ да даде поручительство и за най добрый-тъ Българинъ е цѣла истина, защото го казалъ лично на прѣдставители-тъ, когато тѣмъ оговарялъ да ся откажѣтъ отъ исканїя-та си за Българинъ владыкъ.

Истинно още е и това че Патріархїя-та сполучила да подкупи, или както казува писмо-то да *приласкае* нѣкои отъ прѣдставители-тъ Българы, а именно Търновчанинъ-тъ Н Кетсиджію, който ся и отказалъ да постоянствува съ другари-тъ си за Българинъ владыкъ, като за нѣщо невъзможно; и тѣй, като ввела разногласіе между прѣдставители-тъ, лесно могла да имъ натрапи за владыкъ когото си е тя щѣла. Но пакъ, за да ся не покаже сѣвѣсъ противна на Царскѣ-тъ заповѣдъ тя исхитря въѣсто Неофита Българина, споредъ съдържаніе-то на прадіе-то, да назначи другаго Неофита Гъркъ; а сѣмъшото Отца Неофита да му назначи за протосингелъ, съ общаніе като идѣтъ въ Търново да го направятъ Епископъ за Врацѣ или за Ловеч или Руссе. Отецъ Неофитъ нѣмаше друго що да сгори освѣтъ да пристане на това общаніе и да иде въ Търново, но година не склочи и вмѣсто Епископъ, съ бугагы окованъ, като най-лошъ злодѣй бы пратенъ на заточеніе.